

*"Jännittävä, kaunis ja kipunoivan älykäs.
Me olimme valehtelijoita on unohtumaton."*

*John Green, Tähtiin kirjoitettu virhe
-kirjan kirjoittaja*

e.lockhart

wsoy

**me
olimme
valehteli-
joita
e.lockhart**

Suomentanut Riina Vuokko

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
HELSINKI

Englanninkielinen alkuteos
We Were Liars

Text copyright © E. Lockhart 2013
Map and family tree art copyright © Abigail Doker 2014
The moral rights of the author have been asserted.

Published by arrangement with Lennart Sane Agency AB.

Suomenkielinen laitos © Riina Vuokko ja WSOY 2021
Werner Söderström Osakeyhtiö

ISBN 978-951-0-47547-8
Painettu EU:ssa

Danielille

Beechwoodin saari

Massachusetts, Yhdysvallat

← Martha's Vineyardin satamaan

Palvelusväen
laituri

Venevaja

Palvelusväen
tilat

Palvelusväen sisään-
käynti ja huoltoetinen

Rantapolku

Laudoitettu polku

Clairmont

Sinclairit

Tipper, Harris ja koirat
Prinssi Philip ja Fatima

Windemere

Eastmanit
Penny, Cadence ja koirat
Bosh, Grendel ja Poppy

Atlantin valtameri

Cuddledown

Sheffieldit
Bess, Mirren, Taft,
Liberty ja Bonnie

Red Gate

Dennisit
Carrie, Johnny, Will,
Ed ja Gat

Perheen laituri

Sinclairien sukupuu

Harris Sinclair & Tipper Taft

Clairmont
ja Boston

Carrie ••• William Dennis

Red Gate
ja New York

Johnny

Will

Bess ••• Brody Sheffield

Cuddledown
ja Cambridge

Mirren

*Liberty
& Bonnie*

Taft

Penny ••• Sam Eastman

Windemere
ja Burlington

Cadence

OSA YKSI

Tervetuloa

1

TERVETULOA SINCLAIRIEN UPEAAN perheeseen.

Kukaan ei ole rikollinen.

Kukaan ei ole koukussa aineisiin.

Kukaan ei ole epäonnistuja.

Sinclairit ovat urheilullisia, pitkiä ja näyttäviä. Olemme vanhaa vaurasta demokraattisukua.

Meillä on leveä hymy, jyrävä leuka ja aggressiivinen tennisyöttö.

Mitä siitä, vaikka avioero raastaisi sydänlihaksen niin rikki, että se hädin tuskin jaksaa enää lyödä. Mitä siitä, vaikka rahastoidut varat alkaisivat ehtyä ja maksamattomia luottokorttilaskuja kertyisi pinoksi keittiönpöydälle. Mitä siitä, vaikka yöpöytä pursuilisi pilleripurkkeja.

Mitä siitä, vaikka yksi meistä olisi rakastunut epätoivoisesti, todella epätoivoisesti.

Niin rakastunut

että pitää turvautua

yhtä epätoivoisiin keinoihin.

Me olemme Sinclairia.

Kukaan ei kärsi puutetta.

Kukaan ei ole väärässä.

Kesät asumme omalla yksityissaarellamme Massachusettsin rannikon edustalla.

Siinä varmaan onkin kaikki, mitä meistä tarvitsee tietää.

2

KOKO NIMENI ON Cadence Sinclair Eastman.

Asun Burlingtonissa Vermontin osavaltiossa äidin ja kolmen koiran kanssa.

Olen kohta kahdeksantoista.

Minulla on ahkerasti käytetty kirjastokortti eikä juuri muuta, vaikka kieltämättä asunkin isossa talossa kalliiden ja hyödyttömien esineiden keskellä.

Ennen olin vaalea, mutta nyt hiukseni ovat mustat.

Ennen olin vahva, mutta nyt heikko.

Ennen olin kaunis, mutta nyt näytän sairaalta.

On totta, että onnettomuuden jälkeen olen kärsinyt migreenistä.

On totta, että olen kärsimätön, jos joudun kestäämään typerää ihmisiä.

Pidän sanojen vääntelystä. Niin kuin tuossa: kärsin migreenistä mutta olen kärsimätön. Merkitys ei olekaan enää aivan sama.

Kärsiä.

Voisi sanoa, että se tarkoittaa samaa kuin kestää jotakin, mutta ei se ihan niinkään ole.

TARINANI ALKAA AJASTA ennen onnettomuutta. Kesäkuussa sinä vuonna, kun täytin viisitoista, isä muutti pois. Hän oli löytänyt jonkun naisen, jota rakasti enemmän kuin meitä.

Isä oli ihan kohtalaisen hyvin menestyvä sotahistorian professori. Siihen aikaan minä palvoin häntä. Hän käytti tweed-takkeja. Hän oli laiha kuin riuku. Hän pani maitoa teehen. Hän piti lautapeleistä ja antoi minun voittaa, piti veneistä ja opetti minut melomaan, piti polkupyöristä, kirjoista ja taidemuseoista.

Koirista isä ei pitänyt, ja oli todellinen rakkaudenosoitus äitiä kohtaan, että hän antoi kultaistennoutajiemme nukkua sohvalla ja käytti niitä joka aamu viiden kilometrin kävelyllä. Isovanhemmistanikaan hän ei koskaan pitänyt, ja oli todellinen rakkaudenosoitus sekä minua että äitiä kohtaan, että hän kuitenkin vietti kaikki kesät kanssamme Windemereren huvilassa Beechwoodin saarella, kirjoitteli siellä artikkeleita kauan sitten käydyistä taisteluista ja jaksoi hymyillä sukulaisille ruokapöydässä.

Sen vuoden kesäkuussa, viidentenätoista kesänä niin kuin minä sitä kutsun, isä ilmoitti aikovansa lähteä ja kahta päivää myöhemmin hän lähti. Isä sanoi äidille, ettei ollut Sinclair eikä jaksaisi enää yrittää muuttua Sinclairiksi. Hän ei pystyisi hymyilemään, ei pystyisi valehtelemaan, ei voisi koskaan kuulua tuohon kauniissa taloissaan asuvaan kauniiseen sukuun.

Ei pystyisi. Ei voisi. Ei olisi.

Isä oli jo varannut muuttofirman. Asunnonkin hän oli vuokrannut. Isä nosti viimeisen matkalaukkunsa Mersun takapenkille (äidille hän jätti pelkän Saabin) ja käynnisti auton.

Siinä samalla hän vetäisi aseensa esiin ja ampui minua suoraan sydämeen. Seisoin nurmikolla ja kaaduin. Luoti repi rintani rikki, sydän kieri ulos kylkiluiden suojasta ja jatkoi matkaansa kunnes pysähtyi kukkapenkkiin. Avoimesta haavasta pulppusi verta,

sitten sitä tuli jo silmistäkin,

korvista,

ja suusta.

Veri maistui suolalta ja epäonnistumiselta. Helakanpunainen häpeä siitä, ettei minua rakastettu, kasteli etupihan nurmikon, polun kiveyksen ja kuistille nousevat portaat. Sydämeni nytkähteli pionien seassa kuin saaliskala.

Äiti älähti. Hän käski minua ryhdistäytymään.

Käyttäydy normaalisti nyt, hän sanoi. Heti paikalla, hän sanoi.

Koska olet ihan normaali. Pystyt olemaan.

Älä aiheuta mitään kohtausta, hän sanoi. Hengitä ja nouse istumaan.

Tein niin kuin hän pyysi.

Äiti oli kaikki mitä minulla oli jäljellä.

Äiti ja minä pidimme leuan pystyssä niin kauan kuin isän auto vielä näkyi alas kukkulalta vievällä tiellä. Sitten menimme sisälle ja heitimme pois kaikki isältä saadut lahjat. Korut, vaatteet, kirjat, kaiken. Pian sen jälkeen hankkiuduimme eroon sohvakalustosta, jonka äiti ja isä olivat yhdessä ostaneet. Heitimme menemään häälahjaksi saadut posliinit ja hopeat ja kaikki valokuvat.

Hankimme uudet huonekalut. Palkkasimme sisustussuunnittelijan. Tilasimme Tiffanyilta uudet pöytähopeat. Kiertelimme kokonaisen päivän gallerioissa ja ostimme tauluja seinien tyhjien kohtien peitteeksi.

Pyysimme, että vaarin lakimiehet huolehtisivat äidin taloudellisten etujen valvonnasta.

Sitten pakkasimme laukut ja lähdimme Beechwoodin saarelle.

3

HARRIS SINCLAIRILLA JA hänen vaimollaan Tipperilla on kolme tytärtä: Penny, Carrie ja Bess. Harris oli saanut kaikki hänelle kuuluvat rahat hallintaansa, kun oli 21-vuotiaana valmistunut Harvardista, ja sen jälkeen hän oli kasvattanut omaisuutta entisestään joillakin liiketoimilla, joita en ole koskaan yrittänytkään ymmärtää. Hän peri taloja ja maata. Hän teki viisaita osakekauppoja. Hän meni naimisiin Tipperin kanssa ja piti vaimonsa keittiössä ja puutarhassa. Koristeli hänet helmillä ja esitteli häntä huviveneillä. Tipper kaiketi nautti siitä.

Vaarin ainoa epäonnistuminen oli se, ettei hän koskaan saanut poikaa, mutta mitäpä tuosta. Sinclairin perheen kolme tytärtä olivat ruskettuneita ja onnettaren suosikkeja. Pitkiä, hauskoja ja rikkaita, kaikin puolin kuin sadun prinsessoja. Bostonissa, Harvardin yliopiston kampuksella ja Martha's Vineyardissa heidät tunnettiin kashmirneuleistaan ja upeista juhlistaan. Heidät oli kuin tehty suurten tarinoiden päähenkilöiksi. Tehty maailmaan, jossa oli prinssejä ja eliittikouluja, norsunluupatsaita ja mahtavia kartanoita.

Vaari ja Tipper rakastivat tyttäriään niin paljon, etteivät osanneet päättää ketä rakastivat kaikkein eniten. Ensin Carrieta, sitten Pennya, sitten Bessiä, sitten taas Carrieta. Oli näyttäviä häitä lohivateineen ja harpunsoittajineen, sitten fiksuja vaaleita lapsenlapsia ja lystikkäitä vaaleita koiria. Kukaan ei olisi voinut olla ylpeämpi kauniista amerikkalaisista tyttäristään kuin Harris ja Tipper olivat, vielä siihen aikaan.

Harris ja Tipper rakennuttivat kallioiselle yksityissaarelleen kolme uutta taloa ja antoivat niille nimet. Windemereren sai Penny, Red Gate oli Carrielle ja Cuddledown Bessille.

Minä olen Sinclairien lastenlapsista vanhin. Perin saaren, omaisuuden ja kaikki odotukset.

Tai no, luultavasti.

4

MINÄ, JOHNNY, MIRREN ja Gat. Gat, Mirren, Johnny ja minä.

Perhe kutsuu meitä valehtelijoiksi, ja luultavasti me kyllä ansaitsemme sen. Olemme kaikki suunnilleen saman ikäisiä, ja kaikilla meillä on syntymäpäivä syksyllä. Useimpina saarella vietettyinä kesinä meistä on ollut muille melkoisesti riesaa.

Gat tuli Beechwoodiin ensimmäisen kerran sinä kesänä, kun olimme kahdeksanvuotiaita. Kahdeksantena kesänä, niin kuin me sanomme.

Sitä ennen Mirren, Johnny ja minä emme olleet valehtelijoita. Olimme ihan vain serkuksia, ja Johnnysta oli aina harmia, koska hän ei välittänyt leikkiä tyttöjen kanssa.

Johnny on yhtä hyppyä ja yritystä ja pisteliästä kommenttia. Silloin ennen hänellä oli tapana hirttää barbejamme tai ampua meitä legopyssyillä.

Mirren on sokeria, uteliaisuutta ja sadetta. Silloin ennen hän vietti pitkät iltapäivät yleensä Taftin ja kaksosten kanssa pulikoimalla isolla rannalla, kun taas minä piirtelin millimetri-paperille tai lojuin Clairmontin kuistilla riippumatossa lueskelemassa.

Sitten Gat alkoi viettää kesät meidän kanssamme saarella.

Tätini Carrien mies oli lähtenyt, kun Carrie odotti Johnnyn pikkoveljeä Williä. En tiedä mitä tapahtui. Perhe ei puhu siitä. Kun elettiin kahdeksatta kesää, Will oli ihan vauva vielä, mutta Carrie oli alkanut jo seurustella Edin kanssa.

Ed oli taidekauppias ja rakasti Carrien lapsia yli kaiken. Siinä kaikki mitä me hänestä tiesimme siinä vaiheessa, kun Carrie ilmoitti, että Ed viettäisi kesän saarella yhdessä Carrien, Johnnyn ja Will-vauvan kanssa.

Kaikki muut olivat saapuneet saarelle jo aikaisemmin, ja suurin osa meistä oli kokoontunut laiturille toivottamaan heitä tervetulleiksi. Vaari nosti minut syliin, ja heilutin kättäni Johnnylle, joka seisoj veneen keulassa oranssi pelastusliivi yllään ja huusi jotakin.

Tipper-mummi seisoj ihan minun ja vaarin vieressä. Hän kääntyi hetkeksi pois päin, kaiveli taskuaan ja löysi minttukarkin. Avasi käärepaperin ja sulloj karkin suuhuni.

Kun mummi katsahti taas venettä, hänen ilmeensä muuttui. Siristin silmiäni, jotta näkisin saman mitä hän.

Carrie astui laiturille Will käsivarrellaan. Willillä oli vauvojen keltainen pelastusliivi, itse Will ei ollut juuri muuta kuin kauluksen yli töröttävä melkein valkoinen hiuspörrö. Laiturilta kuului ihastuneita huutoja. Nuo samat pelastusliivit, joita me kaikki olimme vauvana käyttäneet. Nuo hiukset. Miten ihanaa, että tuo pikkupoika, jota kukaan meistä ei vielä tuntenut, oli ilmiselvästi aito Sinclair.

Johnny hyppäsi veneestä ja heitti pelastusliivit laiturille. Ensimmäisenä hän juoksi potkaisemaan Mirreniä. Sitten hän potkaisu minua. Potkaisu kaksosia. Juoksi sitten mummin ja vaarin luokse, seisahtui ja korjasi ryhtinsä. ”Kiva nähdä teitä, mummi ja vaari. Kesästä tulee varmasti taas mahtavan hieno.”

Tipper-mummi sulki Johnnyn syleilyynsä. ”Äiti taisi käskää sinua sanomaan noin.”

”Käsä”, Johnny sanoi. ”Sitten pitää sanoa vielä uudestaan, että on tosi kiva nähdä.”

”Kiltti poika.”

”Voinko mennä jo?”

Tipper antoi suukon Johnnyn pisamien kirjomalle poskelle. ”Mene vain.”

Johnnyn perässä seurasi Ed, joka oli jäänyt auttamaan palvelusväkeä purkamaan matkalaukkuja veneestä. Ed oli pitkä ja hoikka. Hänen ihonsa oli tumma, ja myöhemmin meille selvisi, että se johtui intialaisesta verenperinnöstä. Hänellä oli mustasankaiset silmälasit ja yllään tyylikkää kaupunkivaatteet: pellavakankainen puku ja raidallinen kauluspaita. Housut olivat matkan jäljiltä ruttuiset.

Vaari laski minut sylistään.

Tipper-mummin suu puristui viivaksi. Sitten hän paljasti kaikki hampaansa hymyyn ja astui eteenpäin.

”Sinä olet varmasti Ed. Olipa ihana yllätys.”

Ed ojensi kätensä. ”Kai Carrie kertoi, että olemme tulossa?”

”Kertoi tietysti.”

Edin katse kiersi vitivalkoisessa perheessämme. Kääntyi sitten Carrieen. ”Missäs Gat on?”

Gatia huudettiin, ja sitten hän ilmestyi näkyviin moottori-veneeseen hytistä pelastusliivejään riisuen. Hän joutui pitämään katseensa liivien soljissa, jotta sai ne avattua.

”Otimme Edin siskonpojan mukaan leikkikaveriksi Johnnylle”, Carrie sanoi. ”Tässä on Gat Patil.”

Vaari taputti Gatia päähän. ”Hei vaan, nuori mies.”

”Hei.”

”Gatin isä kuoli vastikään, ihan nyt tänä vuonna”, Carrie selitti. ”Gat ja Johnny ovat parhaita kavereita. Edin siskolle on hurjasti apua, jos pidämme Gatia muutaman viikon. Ja Gat, sinä pääset mukaan syömään ja uimaan ihan niin kuin sovitettiin. Eikö olekin mukava?”

Mutta Gat ei vastannut. Hän katsoi minua.

Hänellä oli dramaattinen nenä ja suloinen suu. Syvänruskea iho, hiukset mustat ja kihartuvat. Kroppa täynnä energiaa. Gat oli kuin vieteri valmiina ponkaisemaan liikkeelle. Kuin hän olisi etsinyt jotakin. Hän oli pohdiskelua ja intoa. Kunnianhimoa ja vahvaa kahvia. Olisin voinut katsoa häntä loputtomiin.

Katseemme lukittautuivat yhteen.

Käännyin kannoillani ja juoksin tieheni.

Gat seurasi. Kuulin hänen juoksuaskelensa perässäni laudoitetulla kävelypolulla, joka kulki saarta pitkin poikin.

Minä juoksin eteenpäin. Hän seurasi.

Johnny lähti Gatin perään. Mirren lähti Johnnyn perään.

Aikuiset jäivät laiturille juttelemaan, siellä he seisoivat koheteliaana piirinä Edin ympärillä ja ihastelivat pikku Williä. Pikkuiset tekivät jotain mitä pikkulapset nyt yleensä tekevät.

Me jatkoimme juoksemista, kunnes tulimme Cuddle-downin viereiselle pikkurannalle. Se oli lyhyt hiekkarannan pätkä, jonka molemmilla puolilla kohosi jyrkkä kallio. Pikkurantaa ei siihen aikaan pahemmin käytetty. Isolla rannalla oli pehmeämpää hiekkaa ja vähemmän levää.

Mirren riisui kenkänsä ja me muut seurasimme esimerkkiä. Heittelimme kiviä veteen. Me vain olimme.

Kirjoitimme nimemme hiekkaan.

Cadence, Mirren, Johnny ja Gat.

Gat, Johnny, Mirren ja Cadence.

Se oli meidän alkumme.

* * *

JOHNNY PYYSI, ETTÄ Gat saisi jäädä pidemmäksi aikaa.

Hän sai mitä halusi.

Seuraavana vuonna hän pyysi, että Gat saisi tulla koko kesäksi.

Gat tuli.

Johnny oli meistä lapsenlapsista ensimmäinen poika. Mummi ja vaari eivät juuri koskaan sanoneet Johnnulle ei.

5

NEIJÄNTENÄTOISTA KESÄNÄ GAT ja minä lähdimme kerran kahdestaan merelle pienellä moottoriveneellä. Olimme vasta syöneet aamiaista. Bess oli pakottanut Mirrenin pelaamaan tennistä kaksosten ja Taftin kanssa. Johnny oli alkanut treenata juoksemista ja veti rantapolulla kierroksen toisensa perään. Gat tuli Clairmontin keittiöön kysymään minulta, huvittaisiko minua lähteä vesille.

”Ei oikeastaan.” Halusin mennä takaisin sänkyyn kirjan kanssa.

”Tulisit nyt, ole kiltti.” Gat ei usein pyytänyt mitään sillä tavalla.

”Voithan mennä yksinkin.”

”En minä voi ottaa venettä”, Gat sanoi. ”Ei tunnu sopivalta.”

”Totta kai sinä voit.”

”En, ellei joku teistä ole mukana.”

Se oli ihan naurettavaa. ”Minne sitten haluaisit mennä?” minä kysyin.

”Haluan vain päästä hetkeksi pois saarelta. Joskus täällä on aika tukalaa.”

Silloin en vielä ollenkaan tajunnut, mikä Gatin mielestä saarella muka oli tukalaa, mutta suostuin silti. Vedimme tuulitakit uimapukujen päälle ja lähdimme moottoriveneellä merelle. Vähän matkan päässä Gat sammutti moottorin. Söimme pistaaseja ja hengitimme suolaista ilmaa. Auringonvalo heijastui vedenpinnasta.

”Hypätään uimaan”, minä ehdotin.

Gat hyppäsi ja minä seurasin perässä, mutta vesi oli niin paljon kylmempää kuin rannan tuntumassa, että se salpasi hengityksen. Nauroimme hätäantynyttä naurua ja huusimme toisillemme, että uiminen oli kaikkien aikojen tyhmin ajatus. Mitä me oikein olimme ajatelleet? Meressä oli haitakin, kaikkihan sen tiesivät.

Apua, hait tästä nyt vielä puuttuisivatkin! Tönimme ja tuupimme toisiamme, kun yritimme molemmat selviytyä veneen takaosan uimatikkaille.

Hetken päästä Gat väisti taaemmas ja antoi minun kiivittää veneeseen ensin. ”Ei siksi että olet tyttö, ihan vain siksi että minä olen hyvä ihminen”, hän selitti.

”Kiitti.” Näytin hänelle kieltä.

”Mutta sitten kun hai hotkaisee jalkani, sinun pitää kirjoittaa muistopuhe, jossa kerrot miten upea olin.”

”Helppo homma”, minä sanoin. ”Gatwick Matthew Patil oli herkullinen lounas.”

Olimme niin kylmissämme, että nauroimme hysteerisinä. Pyyhkeitä meitä ei ollut. Kietouduimme yhdessä penkin alta

löytyneeseen vilttiin, paljaat olkapäämme painuivat toisiaan vasten. Jääkylmät varpaamme olivat päällekkäin.

”Tämä on ainoa tapa pelastua hypotermialta”, Gat sanoi. ”Älä vain luule, että pidän sinua nättinä tai mitään sellaista.”

”Tiedän että et.”

”Älä kisko kaikkea vilttiä itsellesi.”

”Anteeksi.”

Hetken hiljaisuus.

”Kyllä sinä oikeasti ole tosi nätti”, Gat sanoi. ”En tarkoittanut sanoa niin tylästi. Milloin sinusta onkin tullut noin nätti? Se on vähän häiritsevää.”

”Samaltahan minä olen aina näyttänyt.”

”Olet muuttunut kouluvuoden aikana. Se sotkee pelini.”

”Onko sinulla joku peli menossa?”

Gat nyökkäsi vakavana.

”Pöhköintiä mitä olen koskaan kuullut. Mitä peliä sinä pelaat?”

”Mikään ei voi lävistää haarniskaani. Etkö muka ole huomannut?”

Nauroin ääneen. ”En.”

”Hitto, luulin että pärjäsin hyvin.”

Vaihdoimme puheenaihetta. Suunnittelimme, että veisimme pikkuiset iltapäivällä Edgartowniin elokuviin, puhuimme haista ja siitä syövätkö ne oikeasti ihmisiä, juttelimme *Plants vs. Zombies* -pelistä.

Sitten käynnistimme moottorin ja palasimme saarelle.

Vähän sen jälkeen Gat alkoi lainailla minulle kirjojaan ja tulla aina alkuillasta tapaamaan minua pikkurannalle. Hän liittyi usein seuraan, kun loikoilin Windemereren nurmikolla koirien kanssa.

Otimme tavaksemme kävellä saarta kiertävällä rantapolulla. Gat kulki edellä ja minä perässä. Juttelimme kirjoista tai kehitte-

limme mielikuvitusmaailmoja. Joskus kiersimme vaikka kuinka monta kierrosta ennen kuin tuli nälkä tai alkoi kyllästyttää.

Polun vartta reunustivat syvän vaaleanpunaiset kurtturuusut. Niiden tuoksu oli hento ja makea.

Kun yhtenä päivänä katsoin Gatia, joka lekotteli kirja kädessään riippukeinussa Clairmontin pihassa, hän näytti aivan siltä kuin, no, aivan siltä kuin hän olisi ollut minun. Oma ihmiseni.

Kiipesin sanaakaan sanomatta hänen viereensä riippukeinuun. Otin kynän hänen kädestään – hän piti lukiessaan aina kynää kädessään – ja kirjoitin Gat hänen vasemman käntensä kämmenselkään ja *Cadence* oikeaan.

Gat otti kynän. Kirjoitti Gat vasempaan käteeni ja *Cadence* oikeaan.

En puhu kohtalosta. En usko mihinkään ennalta määrättyyn enkä yliluonnolliseen, en sielunkumppaneihinkaan. Tarkoitoin vain, että me ymmärsimme toisiamme. Kaikilla mahdollisilla tavoilla.

Mutta me olimme vasta neljätoistavuotiaita. En ollut koskaan suudellut ketään poikaa, vaikka seuraavana kouluvuotena muutamaa suutelinkin, ja jotenkin me emme tulleet kutsuneeksi sitä rakkaudeksi.

6

VIIDENTENÄTOISTA KESÄNÄ TULIN saarelle viikkoa muita myöhemmin. Isä oli lähtenyt, ja äidillä ja minulla oli kädet täynnä työtä, kun piti hoitaa kaikki ostokset, sisustussuunnittelijan tapaamiset ja sen sellainen.

Me olemme valehtelijoita.
Olemme kauniita ja etuoikeutettuja.
Kukaan ei kärsi puutetta.
Kukaan ei ole väärässä.

Me olemme rikkinäisiä.

Kertomus rakkaudesta ja tragediasta.

Mikä on valetta?

Mikä on totta?

Sinä päätät.

www.wsoy.fi

N84.2

ISBN 978-951-0-47547-8